

го жени и дѣца били умрѣли отъ страхъ. Телеграми за помощъ получили и други параходи, но тѣ не дошли да помагатъ. Защо сж направили така, мнозина още не знаятъ.

Корабътъ потъвалъ така. Почнала да се пълни съ вода и дребни ледени парчета прѣдната частъ — носа. Тогава каробътъ се навелъ много напрѣдъ, а задницата му се извишила много високо. Водата достигнала до машинитѣ и залѣла огъня. Когато студената вода се допрѣла до горещитѣ казани, тѣ се прѣснали и разрушили още повече кораба. Слѣдъ като спрѣли машинитѣ, спрѣло и електрич. освѣтление. Въ парахода настѣпила ужасна тъмнина. Запалени били лампи и свѣщи. И телеграфътъ найсетнѣ спрѣлъ, а телеграфиститѣ — двама млади, но много храбри момци се хвърлили въ океана.

Ето младиятъ и рѣшителенъ телеграфистъ, който се спасилъ, какъ разказва за потъването:

„Азъ съмъ лондончанинъ по рождение, разказва младия телеграфистъ. Качихъ се на „Титаникъ“ въ Белфастъ (Англия) и бѣхъ подъ заповѣдитѣ на главния телеграфистъ Филипсъ. Азъ трѣбваше само да отмѣнявамъ Филипса нощѣ. Прѣзъ нощта на катастрофата азъ не бѣхъ на служба; апаратитѣ ни бѣха се поврѣдили прѣзъ деня. Филипсъ и азъ бѣхме работили въ продължение на 7 часа за да разберемъ, отъ дѣ иде поврѣдата. Най-сетнѣ, открихме, че една частъ бѣше изгорѣла. Поправкитѣ бѣха свършени нѣколко часа прѣди сблъскването на парохода съ леда.

„Филипсъ ми каза слѣдъ поправкитѣ да си почина и да стана да го отмѣня колкото може по-скоро, защото и той билъ много уморенъ. Азъ се съблекохъ и си легнахъ. Припомнямъ си, че по